

Για το επειγόν της ανατροπής

του Νώντα Φλώρου

Κάθε σύγκρουση με το "ατσάλι" του κράτους είναι μια σύνθετη διαδικασία που ωστόσο αποτυπώνει κάθε φορά τις αδυναμίες και τις μεταβολές στο συσχετισμό μεταξύ υποτελών και κυρίαρχων με πολύ απλό τρόπο. Την Πέμπτη η νεολαία του ΣΥΡΙΖΑ μαζί με τα φοιτητικά σχήματα της Αριστερής Ενότητας κατάφεραν να αποτυπώσουν μια τέτοια κατάσταση και να αποκαλύψουν το πρόσωπο ενός καταρρέοντος πολιτικού δόγματος. Ο βασιλιάς είναι γυμνός και στέλνει σε κάθε περίπτωση τους πάνοπλους αστακούς του να το επιβεβαιώσουν.

Μια κινητοποίηση-συγκέντρωση που υπό άλλες συνθήκες και άλλες εποχές θα μπορούσε να χαρακτηριστεί κοινότυπη σήμερα αποκτά νέα χαρακτηριστικά. Ξαφνικά βγαίνει έξω από τα όρια της συνήθειας. Αναβαθμίζεται. Όπως και η καταστολή μαζί της. Η μηδενική ανοχή, που ζούμε στα χρόνια της μνημονιακής κυριαρχίας δεν είναι επιχειρησιακό δόγμα της ΕΛ.ΑΣ. Είναι επίσημη κρατική πολιτική. Είναι απαραίτητος όρος για να -αποπειραθούμε να- ζήσουμε σε ένα περιβάλλον όπου η απαξίωση 12 νεκρών μεταναστών συνιστά θεμιτή κυβερνητική στάση και στον αντίποδα η ανάδειξη των ευθυνών και των υπευθύνων για αυτή τη φρίκη, να θεωρείται ποινικά κολάσιμη.

Δεν ζούμε μια προσπάθεια κατατρομοκράτησης μεμονωμένων ανθρώπων και αγώνων, αλλά έχουμε ολόκληρα κινήματα και πολιτικούς χώρους να στοχοποιούνται και οι συμμετέχοντες, να τιμωρούνται με πολλαπλούς τρόπους.

Η μονοτονία των κυρίαρχων ΜΜΕ ξεπερνά σε προκλητικότητα ακόμα και τις καταθέσεις των "κατατρεγμένων" αστυνομικών που μίλησαν για βία από μεριάς των διαδηλωτών. Πλέον, η είτε υπό όρους, είτε λογοκριμένη, άποψη των υποτελών δεν έχει θέση στην σούπα των "8", αντίθετα διακωμωδείται και σερβίρεται, κατακρεουργημένη πάντα με την οπτική που απαιτείται για να δικαιολογείται κάθε στάση και επιλογή του κρατικού μηχανισμού. Ο Βορίδης σήμερα συμπύκνωσε σε λίγες λέξεις το νόημα του αυταρχισμού: «Δεν με νοιάζει τι λέτε εσείς (απευθυνόμενος στη Ζωή Κωνσταντοπούλου), σημασία έχει τι λένε οι θεσμοί της πολιτείας».

Μετάφραση: Δεν με νοιάζει αν ανοίξαν κεφάλια, αν έγιναν προσαγωγές και συλλήψεις άνευ λόγου και αιτίας. Δεν με νοιάζει η πραγματικότητα. Αν η πραγματικότητα δεν συμφωνεί με την εκδοχή της Αστυνομίας, τόσο χειρότερα για την πραγματικότητα.

Η "βία" της διαμαρτυρίας 50 φοιτητών γίνεται καραμέλα στο στόμα κάθε μνημονιακού προπαγανδιστή την ώρα που η βία των μηχανισμών καταστολής αφήνει σημάδια στο σώμα όσων αγωνίζονται. Δεν το ζήσαμε άλλωστε μόνο την Πέμπτη. Είναι ακόμα νωπές οι δηλώσεις του Πρετεντέρη για τους μετανάστες στο Φαρμακονήσι, τους οποίους πνίξανε μια φορά και έκτοτε πνίγουν κάθε βράδυ που επικρατεί εκκωφαντική σιωπή.

Ζούμε μέρες δύσκολες, αλλά ελπιδοφόρες. Απέναντι στη δίψα για ζωή και αξιοπρέπεια, δεν υπάρχει αντίδοτο. Δεν υπάρχει ούτε η επιλογή της υποταγής.

Υπάρχει μόνο μια σειρά από μάχες που θα πρέπει να δοθούν στο κοινωνικό μέτωπο για να μπορέσουμε να ζήσουμε αλλιώς. Αυτές οι μάχες για τη ζωή, για την αξιοπρέπεια, για την ελευθερία θα καθορίσουν τα επόμενα 20-30 χρόνια. Σε αυτό το μεταίχμιο βρισκόμαστε εμείς και αυτοί.

Για μας δεν μένει άλλος δρόμος από τη νίκη.

Γιατί εμείς δεν θα γίνουμε ποτέ αυτοί που θα συμβιβαστούμε με κάτι λιγότερο από τον ουρανό.